

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 57. Hugucio Legatus in Scotia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

erant, quod privilegium ad eorum fami- Sæcul. XII.
 lias quoque & famulos extendebatur. A. C. 1175.
 Ad hæc privilegia redimenda Ordo sin-
 gulis annis Papæ decem *Malachin*, vul-
 gare pecuniæ signatæ in Hispania genus,
 persolvere tenebatur.

Hæc ex Bulla Alexandri Papæ, ap-
 positis tredecim Cardinalium nominibus,
 Ferentini, quinta Julii, anno millesimo
 centesimo septuagesimo quinto, data,
 cognoscimus.

§. LVII.

Hugucio Legatus in Anglia.

Regem Angliæ vehementer offenderat *Gervas.*
 Alienora conjux, quæ filios suos ar- an. 1175.
 ma parenti inferentes consilio juverat.
 Eam in munitissima quadam Arce custo-
 diæ tradiderat; quin & divortium me-
 ditari dicebatur, ac in eam rem præci-
 pue Legatum a Papapetiisse credebatur.
 Misit Papa Hugonem seu Hugucionem,
 Cardinalem Diaconum Tituli S. Angeli,
 seu S. Michaelis, de prosapia Petri Leonis
 ortum. Eum sub finem mensis Octo-
 bris anno millesimo centesimo septuage-
 simo quinto in Angliam appulsum Rex
 honore maximo, quem nempe blanditiis
 capere cupiebat, excepit. Paucis post
 adventum suum diebus potestatem fecit
 Regi, qua actio mota est coram Regio
 Præto-

æcul. XII.
A.C. 1176.

Prætore Laico contra Clericos, accusatos, quod in nemore, Regis oblectationi destinato, feras insectati fuissent. Idque Clericis in Anglia minime probabatur; unde Legatus, Regis munificentia corruptus, nimium indulgisse ferebatur.

Roger.
p. 550.
to. 10. Conc.
p. 1469.

Robert. de Monte an.
1175.

Anno sequente ineunte, ad Festum nempe conversionis S. Pauli, vigesima quinta Januarii, Rex Angliæ Northamptonii frequentissimum Conventum Episcoporum & Optimatum celebravit, cui etiam Guilielmus Rex Scotiæ interfuit; eum enim, Henricus duris conditionibus liberatum, ad præstandum sibi homagium compulerat, ac ab Episcopis illius regni exegerat, ut promitterent, se Archiepiscopum Eboracensem Metropolitanam suam esse veneraturos. Aderat ergo Guilielmus Regis Henrici jussu, cum Richardo Episcopo S. Andreae, Joscelino Episcopo Glascoviensi ceterisque omnibus Episcopis, Abbatibus & Principibus Scotiæ. Præcepitque Rex Angliæ, ut Ecclesiæ Anglicanæ se se eadem ratione submitterent, qua sub Regibus Antecessoribus suis subjecti fuissent. (Nempe illa ætate necdum in Scotia Ecclesia Metropolitana erecta fuerat.) Rogerius vero Archiepiscopus Eboracensis affirmabat, Episcopos Glascoviensem & alterum *de Quittern* seu Casæ Candidæ sibi esse subje-

subjectos, atque ut id probaret, Bullas Pontificum expromebat. Contra Jo- seelinus Glascoviensis respondebat, Ecclesiam suam singulari privilegio esse Ecclesie Romanæ filiam, & a potestate cujuscunque Archiepiscopi & Episcopi exemptam. Præter hæc omnia Richardus Archiepiscopus Cantuariensis omnibus viribus contendebat, cunctas Scotiæ Ecclesias Cantuariensi subjectas esse oportere, obtinuitque a Rege, ut Episcopos Scotiæ nullo edito subjectionis juramento dimitteret.

In Dominica IV. Quadragesimæ, hoc anno in diem decimam quartam Martii incidente, cum Hugucio Legatus Concilium Londini convocasset, Rogerius Archiepiscopus Eboracensis contendit, primum locum in Sessionibus sibi & secundum Archiepiscopo Cantuariensi deberi, exhibuitque literas S. Gregorii, in quibus dicit, ex priore vel posteriore ordinationis tempore statuendum esse, quis amborum, vel Episcopus Londinensis vel Eboracensis, jure primum locum occupare debeat. Nam dicebat Rogerius; quæ S. Gregorius de Episcopo Londinensi scripsisset, de Episcopo Cantuariensi accipienda esse, se vero diu ante quam Richardum fuisse ordinatum. Die Jovis sequente inchoatur Concilium Westmonasterii in sacello monachorum

infr-

Sæcul. XII.
A.C. 1176.

to. 10. p. 1470
ex Rog.
Gervas.
p. 1433.

Radulf. dic.
p. 588.

Sup. Lib.
XXXVI.
§. 37.

Grego. 12.
ep. 15.

Sæcul. XII. infirmorum, Regibus patre & filio præ-
 A.C. 1176. sentibus, Legatus Concilii Præses in me-
 dio & sede elatiore locum capit, Richardus
 Archiepiscopus Cantuariensis sub-
 sellium ad dextram occupat, tanquam
 Primas, & ecce Rogerius Archiepisco-
 pus Eboracensis ad sinistram procedere
 dedignatus, in gremium Richardi pro-
 ruere & genibus ejus insidere non est
 verecundatus. Mox autem a quibusdam
 Episcopis aliisque Clericis abstrahitur,
 in terram prosternitur, pugnis & fusti-
 bus strenue castigatur, ac tandem ab Ar-
 chiepiscopo Richardo e furentium ma-
 nibus eripitur. Rogerius de terra sur-
 git vestibus in illo tumultu fœde lace-
 ratis, & ad pedes Regis supplex accidit,
 rogans, ut injuriam sibi a Richardo illa-
 tam ulcisceretur, plerisque inter hæc
 vociferantibus: *Væ tibi, perfide! væ
 tibi, latro! cujus manus hodieque S. Tho-
 mæ perempti sanguine rubescunt.* Risit
 Rex Rogerium ista precantem. Utrin-
 que ad Papam appellatum, sed postea
 aliud placuit. Ita solutum est Conci-
 lium, discedente Legato, cum intellige-
 ret, auctoritatem suam in Anglia viluisse.
 Exinde, Rege potissimum auctore, inter
 ambos Archiepiscopos convenit de in-
 ducis quinque annorum, quo temporis
 spatio nec Rogerio ob accepta in Con-
 cilio verbera conqueri liceret, nec aliqua
 actio

actio de eorum lite aut Ecclesiarum privilegiis moveretur, sed tota causa Archiepiscopi Rotomagensis, aliorumque Regni Franciæ Episcoporum arbitrio, committeretur.

Sæcul. XII.

A.C. 1176.

§. LVIII.

Vivianus Legatus in Scotia.

Postquam Hugucio Legatus ad Festum *Gervas.*

S. Petri, mense Junio exeunte, solvisset ex Anglia, mense sequente alius appulit, nempe Vivianus Cardinalis Presbyter, in Scotiam, vicinas Insulas, ac in Hiberniam cum potestate Legati missus. Cumque Regis Angliæ jussu Richardus Episcopus Wintoniensis & Geofridus Episcopus Elisiensis ad eum venissent, ut quærerent, qua auctoritate in Angliam sine Regis licentia pedem inferre ausus fuisset, pavidus jurejurando promisit, se in ista Legatione contra Regis voluntatem nihil acturum. Ita licentia trans-eundi ei data, addidit Rex iter facienti præsidium, atque omnia necessaria, donec in ditiones Regis Scotiæ pervenisset. In Scotia Vivianus, anno sequente Concilium celebrans, Christianum Episcopum Casæ candidæ a Sacris suspendit, quod ad Synodum non venisset. Sed ille censuræ se subicere renuit, Rogerii
Archi-